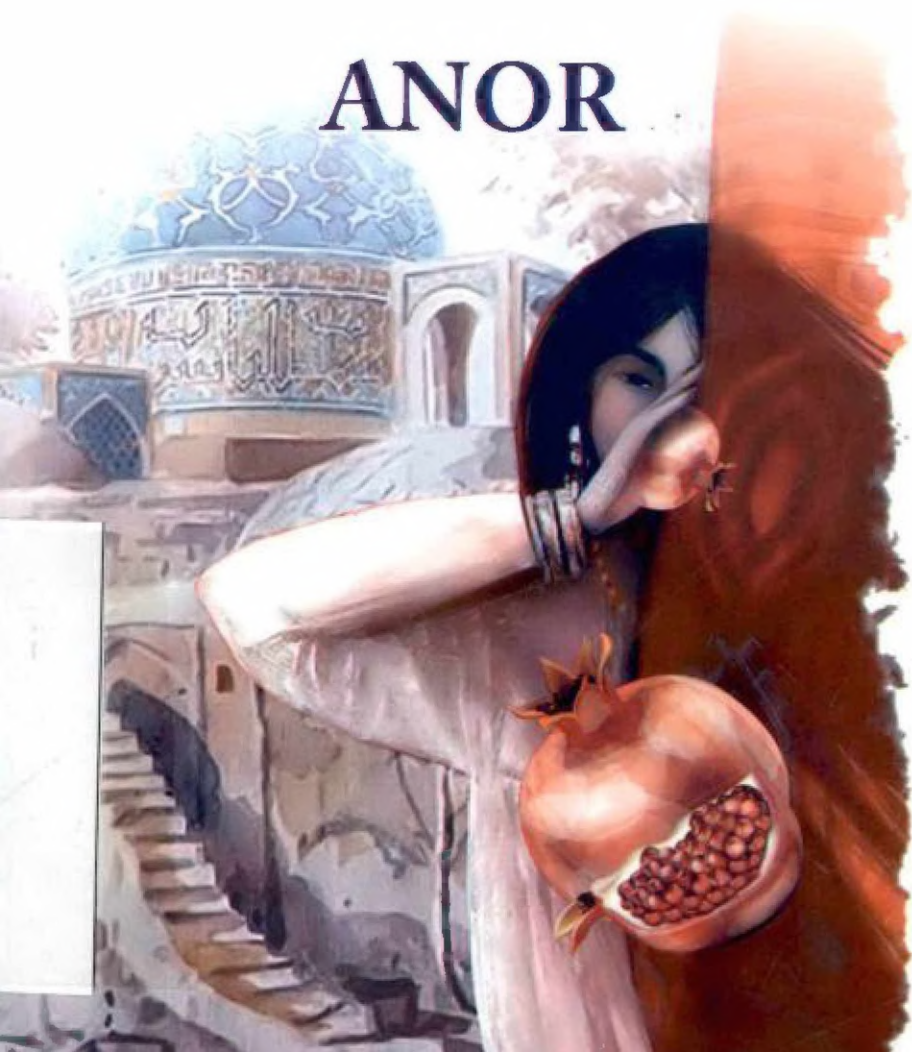

Barcha davrlarda sevimli kitob

Abdulla Qahhor

ANOR

ABDULLA QAHHOR

ANOR

Qissa va hikoyalar

Gʻafur Gʻulom nomidagi nashriyot-matbaʼa ijodiy uyi
Toshkent - 2022

UO'K 821.512.133-3
KBK 84 (5 O') 6
K 35

K 35

Abdulla Qahhor.

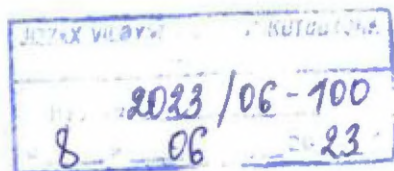
Anor. Qissa va hikoyalar. Abdulla Qahhor.: — T.: G'afur G'ulom nomidagi nashriyot-matbaa ijodiy uyi 2022. — 200 b.

O'zbekiston xalq yozuvchisi Abdulla Qahhorning «Anor» deb nomlangan to'plamiga uning eng mashhur qissa hamda hikoyalari jamlandi.

Adibning bizga meros qoldirgan asarlari g'oyaviy-badiiy jihatdan yuksak saviyada yozilgan, u yaratgan obrazlar g'oyat rang-barang.

Aziz o'quvchilar, siz ushbu qissa va hikoyalarni o'qib, yozuvchi mahoratiga yana bir bora qoyil qolasiz, degan umiddamiz.

Shuni alohida ta'kidlash lozimki, to'plamga kiritilgan qissa va hikoyalarning aksariyati adabiyot fanidan maktab darsliklariga kiritilgani bilan ahamiyatlidir.

ISBN 978-9943-5420-7-5

UO'K 821.512.133-3
KBK 84 (5 O') 6

© Abdulla Qahhor 2018, 2022
© G'afur G'ulom nomidagi
nashriyot-matbaa ijodiy
uyi, 2018, 2022

MUHABBAT

Qissa

YETIM

Meditsina fanlari kandidati Murod Ali sakkiz oydan beri o'lim to'shagida «ana ketdi, mana ketdi» bo'lib yotar, shaharning manaman degan tib arboblari uning chiqay-chiqay deb turgan jonini ming chora va tadbir bilan halqumida zo'rg'a tutib turishar edi.

Bemor cho'kkan ko'zlarini xiyol ochib, kechki shafaqdan qizargan deraza pardasiga qaradi, uning yolqinida qora ko'lankaday bo'lib turgan singlisi Marg'ubani ko'rib zaif, juda ham zaif tovush chiqardi. Marg'uba yugurib keldi, engashib qulog'ini uning og'ziga tutdi. Murod Ali boyagi zaif tovushga bor quvvatini sarf qilgan bo'lsa kerak, ko'zlarini yumdi, bir necha daqiqa kuch yiqqanidan keyin shu gapni necha bo'lib aytdi:

— Odam ko'p kelayotganga o'xshaydi, tugab borayotibmanmi?..

Marg'uba bemor kutganidek: «Yo'q, undoq emas, aksincha, falon-falon alomatlar tuzalib borayotganingizni ko'rsatadi», deyish o'rniga yig'lab yubordi. Murod Ali ko'zlarini kattaroq ochdi, boyagidan ko'ra bardamroq, lekin yig'lam-siragan tovush bilan dedi:

— Marg'uba, menga halitdan aza ochma, ko'z yoshi men o'lgandan keyin ham kerak bo'ladi.

Yotoqning qorong'i burchagidagi divanda o'tirgan Anvar ammasiga zarda qilib irg'ib o'rnidan turdi, tovush chiqarmay kuyinib yig'ladi-yu, oyoq uchida zalga otildi. Uning g'am-koyishdan zaif bo'lib qolgan vujudi titrar, endi sabza urgan soqol-mo'ylovi oppoq yuzida qurumga o'xshab ko'rinar edi. Hayal o'tmay Marg'uba yotoqdan chiqib zalning chirog'ini yoqdi va deraza ostidan odam yurgizmaslikni tayinlash uchun qarindoshlar, yor-do'stlar, Anvarning o'rtoqlari — talabalar

o'tirgan mehmonxonaga tomon ketayotgan edi, Anvar uning bilagidan siltab to'xtatdi va g'ijinib shivirladi:

— Amma, farosat degan narsa bormi, dadamning oldida muncha yig'laysiz!

Anvar hech qachon bunaqa muomala qilmagani, bu tahlitda gapirmagani uchun Marg'uba birpas hang-mang bo'lib qoldi-yu, esini o'nglab olganidan keyin yana yig'ladi.

— Dadangga mendan boshqa kuyadigan odam qolgani yo'q!

— Yolg'on! Kechagina birovga «Bayram ichi o'lib qolsa o'ligini ikki kun qanaqa saqlayman?» deganingizni o'z qulog'im bilan eshitdim-ku! Kuygan odamning ko'ngliga shunaqa gap keladimi? Kuygan odamning shunaqa degani tili boradimi?

Marg'uba kuyunib nimadir demoqchi bo'lgan edi, Anvar burilib dahlizga, undan hovliga chiqib ketdi.

Hovliga shom qorong'usi tushgan, gulzor atrofida bir necha erkak-ayol bitta-bitta qadam tashlab jimgina kezar edi, eshik ochilganda bir qarab qo'yishdi-yu, Anvarga hech kim e'tibor qilmadi. Anvar borib chinor ostidagi so'riga o'tirdi, ich-ichidan xuruj qilib kelayotgan yig'ini jonining boricha bosishga harakat qildi. Yig'i uning to'mog'ida pixillagan tovushga, ko'zidan tirqirab chiqqan yoshga aylandi. Uning nazarida dadasining hayoti bir vaqtlar selday shovullab oqar edi, sakkiz oydirki, bu oqim borgan sayin susayib jildirab qoldi, bu kunlarda esa tobora siyraklashayotgan tomchiga aylandi. Kim biladi, oxirgi tomchi qachon «tik» etib tomadi-yu... Anvarning yuragi jig' etib ketdi. Nahot! Nahot quyosh so'nib, hayot uning uchun zulmatga aylansa! Dadasi uning hayot yo'lini avvalidan oxirigacha yoritib turganda tentirab qadam bosar edi-yu, hayot zulmatga aylanganda holi ne kechadi? Bu zulmatda unga kim qo'l cho'zadi? Anvarning ko'z oldiga ammasidan boshqa hech kim kelmaydi. Qavm-qarindoshlar, yor-do'stlar keladi, ko'ngil so'raydi, achinadi, yig'laydi, lekin ertami-kechmi uyiga ketadi. Qoladigan, yelib-yuguradigan, haqiqatan, birdan-bir kuyadigan odam shu ammasi-ku! Anvar ammasiga qattiq tekkaniga pushaymon bo'ldi va uning befarosatligiga ham vaj topdi: oilaviy hayoti chayon bo'lib hamma asabini birma-bir chaqqan ayol-da, buning nimasidan o'pkalaydi kishi!

Eshik ustidagi chiroq yondi. Uning atrofida kattakon bir parvona aylanib qoldi. Hayal o'tmay Marg'ubaning eri Javlon tepakal, qip-qizil boshini eshikdan chiqarib Anvarni imladi. Anvar yugurib bordi, vino va chirik tamaki hidi anqib turgan Javlonning yonidan o'tib zalga, undan yotoqqa kirdi. Doktor dadasining bilak tomiriga ukol qilmoqda, ikki hamshiraning biri divanda bir qo'lga tayanib, boshini quyi solib o'tirgan ammasiga dori hidlatmoqda edi. Doktor chiqib ketgandan keyin Murod Ali holsiz ko'z ishorasi bilan Anvarni chaqirdi va eshitilar-eshitilmas: «Ammangga qara», dedi. Anvar borib ammasining yoniga o'tirdi, hol so'radi. Bu, avvalo, dadasining xohishi bo'lsa, undan keyin, boyagi qilgan dag'alligi uchun uzr so'ragani edi.

Qarindoshlardan ketadigani ketdi, qoladigani qoldi. Tun osoyishta o'tdi. Bemor faqat ikki marta uyg'onibdi, o'shanda ham zaif tovush chiqaribdi-yu Marg'ubaning so'rog'iga javob bermay yana uyquga ketibdi. Ertalab yana qarindoshlar, yor-do'stlar kelishdi. Bemor kech uyg'ondi. Uning yuziga qizillik yugurgan, ko'zlari katta, lekin sokin edi. Marg'uba buni, xayriyatlik alomati, deb qarindoshlardan suyunchi oldi. Qarindoshlar kirib bemorni ko'rmoqchi bo'lishdi, lekin doktor faqat uch kishiga ijozat berdi. Kirib chiqqan qarindoshlardan bukri bir kampir ko'ziga yosh olib: «Bechora chehra ochayotibdi», dedi. Pastlatilgan chiroq uzoq lipillaganidan keyin butkul so'nish oldida bir lopillab yog'du sochgani singari, tugab qolgan kasal ham abadiy ko'z yumish oldidan shunaqa quvvat paydo qilib, chehra ochar ekan.

Haqiqatan, kechga tomon Murod Alining ahvoli og'irlashdi, kechasi singlisini chaqirib: «Darmonim borida aytadigan gapimni aytib qo'yay», — debdi.

Marg'uba bu gapni eri Javlonga aytdi. Ikkovi kengashib, vasiyatnoma yozdirgani notariusdan odam chaqiradigan bo'ldi.

Ertasiga ertalab Javlon borib notariusdan eski papka ko'targan jikkakkina bir cholni boshlab keldi. Marg'uba uni bemorning oldiga olib kirdi va eshikni qulflab oldi.

Murod Ali vasiyatnomaga qo'l qo'rganidan keyin holdan ketganicha qaytib o'ziga kelmadi — saharga yaqin olamdan o'tdi.

Anvar karaxt bo'lib qoldi. Uning nazarida dadasi jon bergan daqiqada allanima, favqulodda bir narsa, dahshat ro'y

berishi kerak edi, biroq hech narsa bo'lmadi, lekin nimaga ko'zi tushsa nazarida yot-begona ko'rinar, qayerga bosh tiqsa hamma yoq — uylar, hovli yeb qo'yayotganday bo'lar edi.

Anvar bilan hech kimning ishi bo'lmay qoldi. U vaqt o'tganini, qayerda turgani yo o'tirganini, nima qilgan yo nima qilayotganini idrok etmas, qulog'iga sidirg'a g'ovur, ahyonda Marg'ubaning chinqirig'i, motam kuyi, yana g'ovur, yig'i eshitilar, ko'ziga birday chipor izdihom ko'rinar edi.

Qayerdadir g'ovur-yig'i to'satdan bosildi. Marg'ubaning dod-faryodi eshitildi. Kimdir: «Dadang bilan vidolash», — dedi. Anvarning ko'ziga tobutda yotgan dadasi ko'rindi, engashmoqchi bo'lgan edi, ko'zi tinib, boshi aylandi-yu, tobutning ustiga yiqilib tushdi. G'ovur, yig'i-sig'i ko'tarildi. Uning yon-verida tib xodimlari, o'rtoqlari turishgan edi, darrov chetga olib chiqib baland qabr toshining soyasiga o'tirg'izishdi; biri dori hidlatib yelpidi, kimdir galstugini yechib yoqasini ochib yubordi. Anvar birozdan keyin ko'zini ochdi, boshini ko'tardi. Uning qarshisida terga pishib ketgan Javlon qip-qizil tepakal boshini ro'molchasi bilan tez-tez artib yelpinar, yonida cho'nqayib o'tirgan o'rta yoshli bir xotin stakanda suv uzatib turar edi.

— Ich, jigarim, ich! — dedi xotin va stakanni uning qo'liga berib peshonasini siladi.

Xotinning tepasida turgan, qop-qora, sochi va mo'ylovi oppoq, barvasta kishi engashib Anvarning yelkasiga qoqdi.

— Mard bo'l, o'g'lim, mard bo'l!

Anvar suvni olib ikki-uch ho'pladi. Kimdir uning yelkasi osha shishadan suv quyib stakanni to'ldirdi. Anvar orqasiga qarab bir qo'lida galstuk, bir qo'lida shisha tutib turgan nozikkina qizni ko'rdi. Uning qovoqlari yig'idan shishgan, qizargan edi.

— Mard bo'ling, Anvarjon, — dedi qiz ham, picha turib ilova qildi: — Dadangiz dunyoga kelib nuqul odam orttirgan ekanlar, qarang, butun shahar, yosh-u qari...

Bu so'zlar Anvarning huvillab qolgan qop-qorong'u qalbiga go'yo uchqun sochib kirdi, uning ko'nglinigina emas, butun olamni yoritdi.

Uning ko'zi siyraklab qolgan odamlar orasidan ko'rinib turgan qabrga, qabrni ko'mib odam bo'yi ko'tarilgan gulchambarlarga tushdi. Shu choq Javlon uni qo'lidan tortib

turg'izdi va qo'ltiqlaganicha mashinaga tomon olib ketdi. O'rtoqlari uni mashinagacha kuzatishdi. Mashina qo'zg'al-ganda boyagi qiz derazadan galstugini uzatib yana bir marta: «Mard bo'ling, Anvarjon!» — dedi.

Anvar boyagi xotin bilan qora kishi, bu nozik qiz kimlar ekanini bilolmay ketaverdi. So'rashning mavridi emas edi.

Kunlar o'tdi.

Anvar dadasining qirqi o'tgandan keyin bir kuni bu yil kursda qolganini rasmiylashtirish uchun fakultetiga bordi, qaytishda magazindan og'ir qog'oz xalta ko'tarib chiqqan o'sha qizni ko'rib qoldi. Qiz ko'chaning naryog'ida turgan taksiga qarab jadalladi. Anvar yugurib borib og'ir yukni uning qo'lidan oldi. Bular yaqinlashay deganda boshqa bir odam olg'irlik qilib o'zini eshikka urdi-da, mashina jo'nab qoldi. Boshqa mashina kutish kerak bo'ldi. Qiz Anvardan hol-ahvol so'radi, o'qishi nima bo'lganiga qiziqdi, so'ngra dadasidan gap ochdi.

— Bu ko'hna shahar ko'chalari bino bo'lgandan beri bunaqa marosimni ko'rmasmikan, — dedi va chuqur xo'rsindi. — Ha... u kishini kim tanimas edi! Ulug' shifokor edilar, hamma ulug' shifokorlar singari o'zlari shu kunlarigacha ming-minglab hayot chirog'ini yoqdilar! Meni ham o'lim changalidan yulib olgan edilar. Dunyoda shifokorlardan o'shandaq inson bormikin!

Qiz lablari pirlirab, qoshlari besaranjom bo'ldi.

— Qattiq betob bo'lganmidingiz? — dedi Anvar.

— Yo'q, — dedi qiz jimjilog'i bilan ko'zlarining chetini artib, — o'lim birdan chang solgan edi...

Gapdan gap chiqib ma'lum bo'lishicha o'sha kuni Anvarga suv bergan xotin bu qizning onasi Muborakxonim, «mard bo'l», degan qora kishi uning otasi Hakimjon ekan.

Anvar yaqinlashib kelayotgan taksiga qo'l ko'tardi, mashinaning eshigini ochib yukni qo'ydi, chetlanib qizga yo'l berdi. Qiz quyuq xayrlashib jo'nadi. Anvar uning ketidan qarab qoldi.

Anvar boya qizning ketidan yugurganida yukini ko'tarish bahonasi bilan ismni so'ramoqchi bo'lgan edi, gap bilan bo'lib, so'rash esidan chiqib qoldi.

Bularning taksi olganini kimdir ko'rgan ekan, bu xabar shu kuniyoq quloqma-quloq Marg'ubaga yetib bordi: «Anvar Hakimjonning qizi Muhayyoni taksilarda olib yuribdi...»

Bu gapni Javlon ham tasdiqladi, dambiq qornini silkitib kuldi-da, «U qiz qabristonda ham Anvarga ko'p mehribonchiliklar qildi, uning ketidan ergashib mashinagacha keldi», — dedi.

Marg'uba alamidan ingrab yubordi.

MUHAYYO

Ha, bu xabarni eshitib Marg'uba ingrab yubordi. Anvarning Muhayyo, ya'ni Hakimjonning qizi bilan munosabat paydo qilishi uning uchun ko'zlariga six qizdirib tiqish va har bir sog' tishini ombur bilan haftalab sug'urish bilan barobar edi.

Hakimjon vaqtida xushsurat va shirinzabonligi bilan ko'p rasida qizlarning yuragini notinch qilgan, xushfe'l va xushtavozeligi, qo'y og'zidan cho'p olmaganligi bilan ko'pgina otalarning havasini keltirgan yigit bo'lib, o'n yillik maktabda adabiyotdan dars berar edi.

U vaqtda Murod Alining xotini Rohatbegim tirik, Marg'uba shu yerda turib, o'n yillikda o'qir edi. Murod Ali singlisiga juda bino qo'ygan bo'lishiga qaramay to'qqizinchi sinfda nima bo'lib undan bexabar qoldi-yu, Marg'uba imtihonda bir necha fandan yiqilib, o'ninchi sinfga o'tolmadi. Uning yiqilgan fanlari ichida adabiyot ham bor edi. Rohatbegim hayron bo'lib, «Adabiyotni yaxshi ko'rar eding-ku, undan nega yiqilding?» deganida Marg'uba turib-turib: «Adabiyotni emas, adabiyot o'qituvchisini yaxshi ko'raman», — deb yig'lab yubordi. Rohatbegim angrayib qoldi-yu, «yuzing qursin!» deyishdan boshqa gap topolmadi va bu fojiani eriga aytdi. Murod Ali Marg'ubaga yaxshi gapirib maslahat qildi: uyat-ayb, odob bobidan gapirib uyaltirdi: maktabdagi tegishli odamlar bilan gaplashib, yiqilgan fanlaridan qayta imtihon topshirtirdi.

Marg'uba o'ninchi sinfga o'tdi, o'qidi va shu bilan birga Hakimjonga zimdan shunaqa hujumlar qildiki, bahorga chiqquncha Hakimjon kechalari shiftga qarab oh tortadigan, yotgan yeridan turib she'rlar yozadigan bo'ldi.

Bahorga chiqib Hakimjon Marg'ubaga sovchi qo'ydi.

Bular bir-ikki yil durust turmush qilishdi. Keyin turmushning taxiri chiqa boshladi: avvalo Hakimjon uni na o'qishga ko'ndiroladi, na biron hunar orttirishga; so'ngra

Marg'uba tug'ishni xohlamadi — Hakimjondan yashirincha ikki marta homilasini nobud qildi. Bularning ustiga jahon notinch bo'lib, mamlakatda qiyinchilik boshlandi. Marg'uba bu qiyinchilikning oila hayotiga bo'lgan ta'sirini Hakimjonning noshud-notavonligidan deb bilib serxarxasha bo'lib qoldi. Bularning turmushiga kun sayin tuz solayotgan bu sabablarni Murod Ali ham bartaraf qilolmadi, Rohatbegim ham; aksincha, bularning aralashuvi Marg'ubani andishasiz qilib qo'ydi. Oqibatda bu ikki oila orasiga sovuqchilik tushdi. Shundan keyin Marg'uba akasining tazyiqidan o'zini ozod sezib, Hakimjonni izzat qilmaydigan bo'lib qoldi.

Urush boshlandi. O'n bir oydan keyin Hakimjon harbiy xizmatga chaqirildi, yetti oyni lagerda o'tkazdi. Dastlabki bir-bir yarim oyda Hakimjon Marg'ubaga o'ntacha xat yozdi. Biroq Marg'ubadan bitta javob keldi, xolos. U ham qabr toshida yozilgan xatday sovuq, undagi «sog'inchli salom», «jonim», «judolik» singari so'zlar qabr toshiga ilingan rang-barang qog'oz gullarga o'xshar edi.

Yetti oy deganda Hakimjonning batalyoni frontga jo'naydigan bo'ldi. Hovli vokzaldan uncha uzoq emasligidan foydalanib Hakimjon komandiridan javob olib yugurdi, yugurib borar ekan, Marg'uba ko'ziga goh og'ir xasta holda rangi sarg'ayib to'shakda yotganday ko'rinib yuragi ezilar, goh eshikdan loladay yashnab, quchoq ochib chiqadiganday entikar edi.

Hakimjon muyulishdan burilganida hovli eshigi oldidagi o'zi o'rnatgan o'rindiqda pista chaqib o'tirgan Marg'ubani tusmol bilan tanidi: sochini qirqtiripti. Marg'uba uni ko'rib o'rnidan turdi, yerga qaraganicha, uyulib yotgan pista po'choqlarini oyog'i bilan nari-beri surdi. Uning egnida yengsiz katak kofta, tor kulrang shim — xuddi kaltakesakka o'xshar edi. Hakimjon kelib undan ikki-uch qadam narida to'xtadi. Marg'uba unga iljayib, ko'zlarini pirpiratib qaradida, hamon pista chaqib po'chog'ini tuflar ekan: «Kechirasiz, taqdir ekan...— dedi va xixilab kuldi, — men taqdirning qo'lida o'yinchoqman!...»

Hakimjon unga boshdan-oyoq razm soldi va qorni do'ppayib turganini payqadi-da, nima deyishini bilmay burilib ketar ekan: «Xo'p, eson-omon qutuling!» — dedi va kerza etigini to'qillatib jo'nab qoldi.

Hakimjon muyulishdan o'tib ellik qadam bosmasdan darmoni qurib birovning zinasiga o'tirib qoldi va umrida birinchi martaba dildan chiqarib: «E, xudo, meni urushdan omon qaytar! Keyin nima qilsang mayli: quloqlarimdan tutun, ko'zlarimdan alanga chiqar!» — dedi va jo'nab ketdi.

Yo'llar, shaharlar, manzillar... Tutun, alanga, xarobalar... To'plar, tanklar, samolyotlar na'rasi... Yer tishlagan o'liklar, hayqirgan, ingragan tiriklar... Hakimjon nimalarni ko'rmadi, nelarni boshidan kechirmadi, lekin hamma yerda, hamma vaqt, har qanday holatda, urushning oxirgi oylarida chap oyog'i sonidan kesilib gospitalda yotganida ham Marg'ubaning pista chaqib tirjayib turgani ko'z o'ngidan, «Taqdir ekan, men taqdirning qo'lida o'yinchoqman», degani qulog'idan ketmadi.

Hakimjon gospitaldan shimining bir pochasini osiltirib, ikkita qo'ltiqtayoq bilan chiqdi: g'alabadan keyin ham O'zbekistonga qaytgani shoshilmadi, biroz vaqt Minskda, keyin Kiyevda holi-baqudrat ishlab rizqini terib yurdi. Kiyevda oyoqsoz yaxshi ustalar paydo bo'ldi. Hakimjon oyoq soldirib, sal kunda qo'ltiqtayoqni tashladi, to'qillab, g'ijirlab bo'lsa ham bemalol yuradigan bo'ldi. Uning yurib ketayotganini uzoqdan ko'rgan odam bir oyog'i yog'och ekanini, tezda payqayolmas edi.

Shundan keyin uning ko'ziga jonajon shahri, o'ynab-o'sgan ko'chalari, qarindosh-urug', yor-do'stlari ko'rindi, vatanini sog'indi.

Hakimjon bir oyog'idan ajralgandan keyin avval umuman tiriklikdan, keyinchalik O'zbekistonga qaytishdan umid uzgani uchun xat yozishni to'xtatib qo'ygan edi, shuning uchun uning to'satdan kirib kelishi qavm-qarindoshlari, yor-do'stlarinigina emas, begona odamlarni ham suyuntirib yubordi. Hamma, har bir kishi unga biron yaxshilik qilgisi, loaqal biron og'iz yaxshi so'z aytgisi kelar edi.

Mehmondorchiliklar boshlanib ketdi. Bu mehmondorchilikda ko'proq frontoviklar bo'lgani uchun suhbat ko'proq front xotiralari, qolaversa, bu yerdagi qiyinchiliklar to'g'risida ketar edi. Bu o'tirishlarda faqat ikki narsa to'g'risida — Hakimjon oyog'ini qayerga tashlab kelgani-yu, Marg'uba nima bo'lgani va nima qilib yurgani to'g'risida hech kim

og'iz ochmas, Hakimjonning chap oyog'i yog'och, Marg'uba bir vaqtlar uning xotini bo'lganini hamma bilsa ham bilmaslikka olar edi.

Uning yor-do'stlari harakat qilishgan bo'lsa kerak, tuman hokimiyati unga avval bir xona uy, keyinroq hovli berdi. Ilgari qayerda turganini so'ramadi; maorif bo'limi uni ilgarigi vazifasiga — o'sha maktabga adabiyot o'qituvchisi qilib tayinladi. Oradan bir-ikki oy o'tgandan keyin qarindoshlar o'rtada turib unga eri urushning boshida halok bo'lgan Muborakxon degan juvonne olib berishdi. Oradan bir yil o'tgach, ular qiz ko'rishdi, otini Muhayyoxon qo'yishdi.

Qop-qora tunda charaqlagan yulduzlar, qish qa'ridan bahor quchog'iga otilib chiqqan rasida qizlarning jamoli ta'rifga sig'adimi?

Muhayyo kekxa tabiat bor hunarini, tamomi makr-u hiylasini ko'rsatib oro bergan o'shanday rasida qizlardan biri, lekin yana allanimasi bilan mahallaning bino qo'ygan bisoti bo'lib yetishdi.

Uning husnidan o'zga yana nimasi boshqa qizlardan ortiq? Nima uchun tengqurlari, hatto o'zidan kattaroq qizlar ham uni «opacha» deb atashadi? Nima uchun eng taniqli, gerdaygan yigitlar ham uning nomini toq aytolmay «Muhayyoxon» deyishadi? Nima uchun qariyalar ko'cha-ko'yda uning salomiga bajonidil alik olish bilan qanoat qilmay yana duo qilishadi? Militsiya hushyorxonaga olib ketgani mashinaga sololmayotgan bir badmast «Muhayyoxon kelayotibdi» degan gapni eshitishi bilan o'zini mashinaga urg'an emish...

Nega? Nima uchun?

Bularning sababini hech kim bilmas, zotan bu to'g'risida o'ylab ko'rish hech kimning xayoliga ham kelmas, har qanday fikr-mulohaza, o'y-xayollar patday to'zg'ib ketar edi.

«Har kimniki o'ziga, oy ko'rinar ko'ziga», degan gap bor. Muhayyoni kelin qilish orzusi bag'rini o'rtab yurgan ota-onalar, etagining shamoliga ko'kragini tutgan yigitlar mahallada ozmikan? Lekin bu to'g'rida biron kishi og'iz ochmas, «notavon ko'ngil» degan dashnom andishasi hammaning ham tilini bog'lar edi.

Bu baxt qushi kimning, qaysi bir toleyi baland yigitning boshiga qo'nar ekan? Hammaning tilida shu savol, lekin hammaning dilida ezgu bir tilak: «Iloyim, tengi topilsin!»

O'sha yili mart kunlarining birida qor aralash yomg'ir yog'ib berdi. Yomg'irdan qochib mahalla magaziniga tiqilgan odamlar orasida quloqma-quloq: «Muhayyoni falonchining o'g'li parkda qo'ltiqlab yurgan emish», degan gap yurib qoldi.

Mahalla bir seskanib tushdi. Qor aralash yomg'ir zabtiga olganiga qaramay, ayniqsa, xotin-xalaj shaloplab u yoqqa yugurdi, bu yoqqa yugurdi, kechgacha hamma gap ma'lum bo'ldi: Muhayyo tuzukkina bir odamning o'g'li Salimjon degan yigitga unashilgan ekan, yaqinda to'y emish. Yigit talaba ekan, hafsalali odamlar atayin institutga borishdi, uning darsdan chiqishini kutib, ko'rib kelishdi. Ko'rgan odamlarning aytishiga qaraganda ularni bir-biriga Xudoning o'zi bichib tikkan, ikkovi dunyoning ikki burchagida bo'lsa ham bir-birini qidirib topar ekan.

Birov «Yoshlar o'zlari topishishibdi», birov «Ikkovining ota-onasi niyat qilgan ekan», deyishdi. Nima bo'lsa bo'ldi-yu, to'y kelasi shanba kuniga tayinlandi.

To'y ikki yoshning, ikki xonadonninggina emas, ikki mahalla, butun yor-do'stlarning to'yi bo'ldi. Yer va tomlarni odam, bola-chaqa bosib ketdi. Xursand bo'lmagan odam yo'q edi. Ashula, yalla, o'yin, askiya, qiziqchilik, gur-gur kulgi... Bularni oralab yor-do'stlar yoshlarga eng yaxshi tilaklar tilashar edi. To'rga yaqin o'tirgan talabalar — Salimjonning o'rtoqlaridan biri Naimjon degan yigit so'z oldi:

— Men hamma yaxshi tilaklarga qo'shilaman, shu bilan birga o'zim ham kichkina bir tilakni aytmoqchiman. Men oila qurganim yo'q, lekin ko'p oilalarga razm solib bir fikrga keldim. Bilmadim, vaqti kelganda bu fikrimni o'zim amalga oshira olamanmi, yo'qmi... Lekin, shundoq bo'lsa ham, do'stim Salimjon bilan kelinimiz Muhayyoxonga shuni aytmoqchiman: qadimdan oilada er general, xotin soldat bo'lib kelgan ekan, endilikda xotinlardan ham generallar chiqayotibdi-ku, lekin erkaklar soldat bo'lgani uncha unashmayapti...

Qiyqiriq, chapak bo'lib ketdi. Kimdir luqma tashladi:

— Yashasin general xotinlar! Soldatlikka unamagan erkaklar sudga berilsin!

— Yo'q,— dedi Naimjon,— mening tilagim boshqa. Men Salimjon bilan Muhayyoxon bir-biriga general emas, itoatli, fidokor, sodiq soldat bo'lishini istar edim!

Boyagidan ham qattiqroq qiyqiriq, kulgi ko'tarildi. Ayniqsa ayollar huzur qilib kulishar, fidokorona chapak chalishar edi. Naimjon joyiga o'tirayotib Muhayyoga ko'z tashladi. Muhayyo so'zlaganiga qulluq, so'zni o'rinlatganiga tasanno ma'nosida jilmayib bosh egib qo'ydi. Shu choq uning bilagini muzday qo'l qattiq g'ijimladi. Muhayyo seskanib Salimjonga qaradi. Rangi bo'zarib ketgan, entikkan Salimjon nafasi titrab:

— To'g'ri o'tiring, bo'yingiz qiyshayib qoladi! — dedi.

Naimjon uning nima deganini eshitmagan bo'lsa ham vajohatini ko'rib rashk qilganini fahmladi-yu, qattiq xijolat bo'ldi.

Muhayyo ichida: «Nahot rashk qilayotgan bo'lsa? Xudo urdimi... Gapi ma'qul bo'lmadi shekilli», degan xayolda hazillashib:

— Xo'p, mayli, siz general, men soldat! — deb kuldi.

Xayriyat, shu choq davrada o'ynayotgan qiz Salimjonning ro'parasiga kelib o'yinga tortgani muqom qilib turib oldi-yu, bu gap qiyqiriq ostida qolib ketdi.

To'y qandoq xush-xursandchilik bilan boshlangan bo'lsa shundoq tugadi. «Tengi topilsin» deganlar «xayriyat» deb erkin nafas olishdi.

Kunlar o'ta boshladi. Oradan ko'p o'tmay shu ma'lum bo'ldiki, to'y kechasi Salimjonga Naimjonning so'zi emas, o'zi ma'qul bo'lmagan. Muhayyo qarab bosh egganida haqiqatan ham rashk qilgan ekan.

Uning rashkchiligi kundan-kun avjiga chiqar edi. To'y sabab bo'lib Muhayyoning bitta imtihoni kuzga qolgan edi, shunga tayyorlik ko'rmoqchi bo'lganida, Salimjon: «O'sha fakultetda o'qimaysan!», — deb turib oldi, aftidan, Naimjon shu fakultetda o'qir edi.

Shundan keyin kunlar rashk bilan boshlanib, rashk bilan tugaydigan bo'lib qoldi: «Falonchini taniysanmi?», «Bu kitobni kimdan olding?», «Ko'chada kimlarni ko'rding?..»

Bir kuni ikkovi teatrga bordi. Birinchi pardadan keyin Muhayyo Salimjonni muzqaymoq yeyishga taklif qildi. Ne ko'z bilan ko'rsinki, qahvaxonaning kiraverishida Naimjon limonad ichib o'tirar edi. Salimjon «Muzqaymoq bahona, diydor g'animat ekan-da», degan ma'noda yalt etib Muhay-

yoga qaradi. Naimjon mulozamat ko'rsatib darhol o'rnidan turdi, avval Muhayyoga qo'l uzatdi. Muhayyo ichidan qirindi o'tayotgan bo'lsa ham to'ydagi gap xayolida ham yo'qligini Salimjonga pisanda qilish uchun jilmayib so'rashdi. Salimjon birdan burildi-yu, juda ham zarur ishi borday shoshganicha tashqariga otildi. Ketidan yugurib kelayotgan Muhayyo unga avtobus bekatida yetib oldi.

Salimjon yo'lda biroz hovuridan tushganday bo'lgan edi, uyga kelib yana jazavasi qo'zidi: ustki ko'ylagini yechib uloqtirdi, ota-onasi eshitmasin uchun Muhayyoning burniga burnini ishqaguday bo'lib sekin baqirdi:

— Men sizni ulgurji olganman, xonim, ko'tara savdo bo'lgansiz! Ko'zingiz ham, qo'lingiz ham, jilmayishingiz ham shunga kiradi!

Muhayyo Salimjonning vujudi qaqshab to'lg'anayotganini ko'rib yoniga o'tirdi, qo'lga tushib qolgan gazeta bilan yelpindi, uzoq yelpindi. Salimjon anchadan keyin biroz yumshadi, lekin Muhayyoga xo'mrayib qaradi. Muhayyo ma'yus jilmayib turar edi. Salimjon hozir uzr ma'nosida uning qo'lini ushlashga tayyor edi, lekin erkaklik g'ururi yo'l bermadi, buning o'rniga chuqur xo'rsindi. Muhayyo yelpishdan to'xtadi va jilmayib dedi:

— Salimjon aka, agar siz meni rashk qilmasangiz o'ksir edim, chunki, eri rashk qilmaydigan xotinning hayoti yovg'on oshga o'xshasa kerak, deb o'ylayman. Bir o'qituvchimiz: «Rashk xususiy mulkchilik kayfiyatidan tug'ilgan», degan edi, yolg'on! Bema'ni gap! «Bulbul rashk otashida kuyib sayraydi», deb eshitganman, mana bunga ishonsa bo'ladi. Rashk juda-juda chiroyli narsa, lekin siz buning xunugini chiqarib yuboryapsiz. Hozir shundoq bo'lyaptiki, go'yo men bir xalta yong'og'-u ehtiyot qilmasangiz, mahkam ushlamasangiz to'kilib-sochilib ketaman! Bunaqa rashk xotin kishiga malol keladi, qattiq tegadi!..

Muhayyo uning «bulbul bo'lib qilgan xonishlari»dan ba'zi birini aytib berdi.

Salimjon uning bir-ikki e'tiroziga yon berganday bo'ldi-yu, qilmishlari nohaq ekanini anglagan sayin jirillay boshladi. Muhayyo gapni ortiq cho'zib o'tirmadi.

Shundari keyin Salimjon, har nechuk, insofga kelganday bo'ldi, xarxasha kamaydi, hatto yoshlar balida bir yigit Muhay-

yoni o'yinga tortib birga o'ynaganda e'tibor qilmaganday qattiq-qattiq gapirib, kulib o'tirgan bo'ldi.

Biroq keyin ma'lum bo'ldiki, Salimjon xarxasha qilmagani bilan butun dardini ichiga solib yurgan ekan, bir kuni yorildi.

Salimjon kechasi yomon tush ko'rdi: burni boltaga o'xshagan, o'zi qop-qora bir barzangi Muhayyoni bir oyog'idan sudrab ketayotgan emish. Muhayyo dod solish, yig'lash o'rniga nuqul kular emish. Salimjon uyg'ondi, lekin hali esini o'nglamasdan Muhayyoga chang soldi. Mast uyquda yotgan Muhayyo erkalanib ingradi. Hamon es-hushini o'nglamagan Salimjon irg'ib turdi-yu, Muhayyoni bo'g'di. Muhayyo pitirladi, xirilladi. Salimjon uni qo'yib yuborgan edi, karavotdan polga gursillab tushdi. Salimjon nima bo'lganini hanuz idrok etolmay shoshib o'rnidan turdi, chiroqni yoqib yubordi. Muhayyo og'zidan ko'kragigacha laxta-laxta qon kelib chalqancha yotar edi. Salimjon dodlab hovliga otildi va «dada», deb shunaqa baqirdiki, butun xonadon uyg'onib yugurib chiqdi.

Uyga kirib Muhayyoni ko'tarishdi. Uning ko'kragidagi qon emas, sochini tang'ib yotgan qizil ro'moli ekan. Salimjonning titrog'i biroz bosildi.

«Tez yordam» mashinasi Muhayyoni hushsiz holda kasalxonaga olib ketdi.

Bemorning ahvoli tang bo'lgani uchun yarim kechasi maxsus chaqirilgan shifokor Murod Ali bir kecha-yu bir kunduz uning tepasidan ketmadi.

Muhayyoni kasalxonaga kuzatib borgan qaynatasi o'g'lini so'roqqa tutdi. Salimjon bo'lgan voqeani qo'rqqanidan boshqacha qilib aytdi: «Tushida erkalanib, falonchining nomini aytdi. O'zimning ham gumonim bor edi», — dedi. Otasi peshonasiga bitta urib, «Chiroyli xotinning xosiyati yo'q demovdimmi, o'g'lim», — dedi. Salimjon shunaqa demasdan «uyqusirab bo'g'ibman», deb qo'ya qolsa ham bo'lar ekan, bundoq deganidan keyin kasalxonaga borishi ota-onasining oldida noqulay bo'lib qoldi.

Muhayyo kasalxonadan chiqib to'g'ri o'z uylariga bordi. Bunga sabab Salimjonning qilmishi, kasalxonaga ko'rgani kelmagani emas, o'sha dargohdan zada bo'lib qolgani, o'q'yeb yiqilgan qushday butun vujudi bilan qochishga talpingani edi.

Muhayyo bo'lgan voqeani ota-onasidan avval yashirsa ham keyin aytib berdi va eti junjikib: «Bosinqiraydigan kasali bor ekan», — dedi.

Bir kun o'tdi, uch kun o'tdi, o'n kun o'tdi, na Salimjon, na qudalar, hech kim yo'qlamadi.

Mahallaga alvasti mish-mish bosh tiqdi: «Muhayyoning yaxshi ko'rgan yigiti bor ekan, uyqusida alahsirab otini aytib qo'yibdi», «Muhayyo birov bilan o'ynashib yurar ekan, Salimjon yarim kechasi kelsa birov devor oshib ketgan emish», «Muhayyo bokira emas ekan, eri insof qilibdi — sharmanda bo'lmasin deb shu choqqacha xotin qilibdi»...

Oyning oxirida butun oila kechki dasturxon ustida edi, birov ko'cha eshigini qoqdi. Muhayyo chiqdi. Quda tomon Muhayyoning yuklarini ikki mashina qilib berib yuboribdi. Muhayyo qaytib voqeani ota-onasiga aytdi va bulardan so'z chiqishini kutmay daftardan bir varag'ini shartta yirtib oldida, xat yozdi: «Men o'zimga tegishli hamma narsani, ya'ni jonimni olib kelganman, sizlarga hech qanaqa da'vom yo'q», — dedi va xatni ota-onasiga ko'rsatdi. Muborakxonim ko'ziga yosh oldi. Hakimjon «Yaxshi javob!» dedi. Muhayyo chiqib, shofyorga xatni berib, yukni qaytarib yubordi.

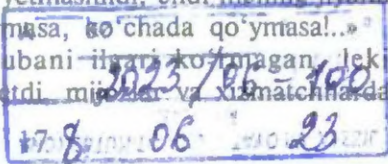
VASIY

Bu yillar davomida Marg'uba Hakimjondan keyin to'rtta erga tegdi, beshovidan ham yolchimaganidan keyin hammasidan o'ch olish uchun har biridan qolgan yuq-uzuk bilan o'zidan besh yosh kichik, tabiatan xotin olishdan ko'ra, mol-dunyoli xotin bo'lsa uylanishga moyil Javlon degan yigitga tegib oldi. Uning o'lgan xotinidan Muattar degan qizi bo'lib, bolalar uyida ekan. Buni Marg'uba ikki yildan keyin bildi. Bular bir-ikki yil binoyidek turmush qilishdi, keyin Javlon qiliq chiqardi: bir joyda ko'p ishlamaydigan, tez-tez ichadigan, xotin-xalajga aylanishadigan bo'ldi. U ba'zan ko'cha-ko'yda yiqilib qolar, Marg'uba uni goh birovlarining qaznog'idan, goh birovlarining karavoti ostidan sudrab chiqarar edi. Shifokor Murod Ali singlisi Marg'ubadan allaqachonlar yuz o'g'irgan edi. Anvarning onasi qazo qilgan kunlarda yuz ko'rishdi-yu, biron oydan keyin ko'chirtirib keldi. Bunda Murod Ali bir tomondan yolg'izligini o'ylagan bo'lsa, ikkinchi

tomondan, jigarchilik ekan, singlisiga achinib, Javlon bu yerda biroz bo'lsa ham tiyilarmikan, degan xayolga borgan edi. Biroq Javlon tiyilmadi, qayta Marg'ubaning bir dardi ikki bo'ldi: bir tomondan Javlonning jafosini tortsa, ikkinchi tomondan, qon yutib yurganini Murod Alidan yashirishi kerak edi. Uyda tovush chiqarmaslik uchun Marg'uba tishini tishiga qo'ygan sayin Javlon haddidan oshaverdi. Ichkisi kelsa o'zini Marg'ubadan farzand bo'lmaganidan alamzada ko'rsatar, biron xotinga aylanishsa Marg'ubaning qariligini yuziga solar, hatto birovlarining oldida ham uning betini so'rib tashlangan husayni uzumga o'xshatar, «Bir qop saksovulday g'ichirlamay-shiqirlamay o'l», deb kular edi. Avvalo Hakimjonning kulgisiga, undan keyin Murod Ali va qolaversa, qavm-qarindoshning ta'nasiga qolmaslik uchun Marg'uba Javlondan ajralishni xayoliga ham keltirmas, aksincha, uning oyog'iga ming bir kishan solish yo'lini ko'zlar edi. Uning oyog'iga solingan hamma kishanlar vaqt-soati bilan zangladi, parchalandi, endigi yangi, hali-veri zanglamaydigan kishan Murod Alidan qolgan hovli-joy, mashina, kassadagi naqd pul, Anvarning onasidan qolgan bir dunyo taqinchoqlar edi. Anvarning boshi ochiq. Muhayyo bilan munosabat paydo qilishi boshqa hamma dahshatlardan tashqari mana shu kishanning zanglay boshlashi, vaqti kelib parchalanishi xavfini tug'dirar edi.

Marg'uba yuragi hovliqib, Anvarning kelishini ham kutmadi, odatdagidan kamroq va tezroq pardozi qildi: havorang shohi ko'ylagini, baland poshnasi orqaroqqa ketgan amirkon tufisini kiydi, taqimiga tushadigan uzun, lekin ingichka ulama sochini soldi, bo'yniga qizil marjon, qulog'iga sariq baldoq taqdi, yuziga upani qalin surkab yonog'idagi ko'k xolini ko'mdi, gajaklarini chakkasiga tupuk bilan yopishtirdi, chamandagul do'ppini sap-sariq farqi ustiga qo'ndirdi, nafarmon ro'molchaga atir sepib ko'kragiga tiqdi-da, Muhayyoning onasi Muborakxonni qidirib ketdi. Muborakxonim omonat kassada ishlar ekan. Marg'uba yog'och panjaraning darchasidan boshini tiqib, salom yo'q, alik yo'q, sayrab ketdi: «Megajin qizingizni yig'ishtirib olasizmi, yo'qmi! Bitta yigitning shoxini sindirganlarning yetmasmidi, endi mening jivanim qoldimi!.. Go'ristonda qo'ymas, ko'chada qo'ymas!...»

Muborakxonim Marg'ubani ilgari ko'tirgan, lekin eshitgan edi, hushi uchib ketdi, mijozlar va yozmatchilardan

xijolat bo'lib darrov uni ko'chaga olib chiqdi, xilvat darvoza-xonaga olib kirdi; Marg'uba Muhayyo to'g'risida aqlga sig'maydigan, og'izga olib bo'lmaydigan gaplarni gapirayotgan bo'lsa ham qarshi so'z aytga shovqin solib odam to'plashidan qo'rqib og'irlik qildi, tezroq jo'natish payidan bo'ldi; lekin nomuslarga o'lib bo'ldi. Uyga borib Muhayyoning terisiga somon tiqish uchun ishining tamom bo'lishini kutdi.

Marg'uba Muborakxonimni «loyday qilib» hordig'i chiqqandan keyin «Endi qizini tergasa ham tergaydi, tergamasa ham tergaydi», deb xotirjam bo'ldi-yu, bu haqda Anvarga indamay qo'ya qoldi.

Shu kuni kechki ovqatdan keyin ko'cha eshigi taqilladi. Anvar chiqdi. Eshik oldida sochlari to'zg'igan, ko'ylak yoqasi yirtilgan o'sha qiz qon-qon yig'lab turar, nuqul: «Bu qandoq gap! Bu qandoq bedodlik!» der, boshqa so'z aytgani o'pkasini sira bosolmas edi. Anvar ne mashaqqat bilan uni sal yupatib gap so'radi. Qiz onasiga Marg'uba aytgan gaplarni, ilon po'st tashlaydigan tuhmatlarni aytib berdi va «Hozir ammangiz bilan bo'lganimcha bo'laman», deb ichkariga intildi. Uning ahvolini ko'rib Anvar ham yig'laguday bo'ldi, lekin yo'lini to'sdi, bu gaplarning tagiga yetishni va'da qilib, avtobus bekatiga eltib qo'ydi.

Anvar qaytib kelganda ammasi asabiy kayfiyatda titroqi nafas chiqarib choy puflar edi.

— Ha, muncha hayallading, kim ekan? — dedi. G'azab vujudini tish og'rig'iday qaqshatayotgan Anvar biron dag'al gap aytib qo'ymaslik uchun darrov javob bermadi, borib radioning qulog'ini burar ekan, do'ng'illadi:

— O'sha o'zingiz bilgan qiz... — dedi.

Marg'uba zag'chaday shaqilladi:

— Shunaqami, juvon o'lgur senga ham qizman dedimi?

Anvar baqirib berdi:

— Menga hech narsa degani yo'q, — dedi va o'zining tovushi o'ziga erish tuyulib biroz tushdi,— men uni ikki marta ko'rdim, xolos... Otini ham bilmayman!.. Lekin bekor boribsiz, amma! Shunaqa gumoningiz bor ekan, avval o'zimdan so'rasangiz bo'lasmidi?

Marg'uba kelib uning yoniga o'tirdi va guvillayotgan radioni o'chirdi.

— Men sendan hech narsa so'ramayman, hammasini ota-onangdan so'rab qolganman! Ota-onang seni menga topshirib ketgan. «Otasidan hovli-yu mashinadan boshqa yana nimalar qoldi ekan?» deb atrofingda hid olib yurgan bitta shu megajin emasdir! Ahmoq bo'lma! Men senga bo'ladigan savdoni aytib qo'ya qolay! Sening peshonangga Muattar yozilgan, Muattarning peshonasiga sen yozilgansan!

Anvar hayron bo'ldi.

— Qanaqa Muattar?

— Muattar bitta — Javlon pochchangning o'gay qizi! Otang yotib qolmaganda allaqachonlar fotiha qilar edik, balki to'ylaring ham bo'lar edi!

Anvar qizarib ketdi.

— Bo'lmagan gapni qo'ysangiz-chi!

— Otangning vasiyati bo'lmagan gap, bir megajinni taksilarda olib yurishing, u megajin kuppa-kunduz kuni eshigimizni taqillatib kelishi bo'ladigan gapmi? Muhayyo qanaqa narsa ekanini bilasanmi o'zing?

Marg'uba Anvarning ikkala bilagini mahkam ushlab o'tirib Muhayyo to'g'risidagi mish-mishlarga o'zidan birtalay qo'shib gapirib berdi, shunday gaplarni aytdiki, Anvar bu gaplarni eshitgani yuzi chidamay o'z bo'lmasiga kirib ketdi. Marg'uba vahimaga tushdi: «Muhayyo o'lgur buning boshini aylantirib qo'yganga o'xshaydi-ku», deb uning ketidan kirdi, o'rni tuzatib bergan bo'ldi, lekin chiqib ketishga shoshilmadi: Anvar Muhayyo to'g'risidagi gapga quloq solmayotganini ko'rib Muattardan so'z ochdi. Anvar Muattarning intematda o'qiganini, keyin chet tillar institutiga kirganini bilar, lekin ko'rganida hech qachon e'tibor qilmagan edi. Marg'ubaning aytishicha, Muattar hind bo'limida o'qir, imtihonlarini «a'lo»ga topshirib, amaliy mashg'ulot uchun bir necha qiz bilan Hindistonga ketayotgan ekan. Marg'uba «Muattarga xat yoz», demoqchi bo'lib gapni ko'p aylantirdi, uning so'nggi xatini, xatga qo'shib suratini keltirib berdi. Anvar uni imtihonlarini «a'lo»ga topshirgani bilan tabriklab, Hindiston safariga oq yo'l tilab xat yozadigan bo'ldi-yu, ammasining shaqillashidan qulog'i orom oldi. Marg'uba xat bilan suratni qo'yib chiqib ketdi.

Anvar suratni qo'lga oldi. Marg'ubaning maqtovlaridan keyinmi yo o'zi ilgari durustroq e'tibor qilmagani uchunmi, Muattar ko'ziga xunukroq ko'rindi. Uning ko'z oldiga Muhayyo

keldi. Muhayyoning oldida esa Muattar ancha xunuk, suratda cho'chigan kalamushday pisib, baqrayib turar edi. Anvar shu damgacha Muhayyoga durustroq e'tibor qilmagan ekan, Muhayyo hozir, ammasi boshiga shuncha tosh-tuproq yog'dirgandan keyin ham yerga toptalgan oltinday yarqirab turar edi. Uning ko'z oldiga dadasi dafn qilingan kuni Muhayyoning yig'idan shishib ketgan qovoqlari, boya eshik oldida yig'lab turgani keldi, qulog'iga o'sha kuni «Mard bo'ling, Anvarjon», degani, taksi kutishganda yetimlikka ko'nikish, odamning taftini odam ko'tarishi, o'rtoqlik va do'stlik haqida aytgan gaplari eshilib ketdi.

Anvar o'tirib Muattarga xat yozdi, tabrikladi, oq yo'l tiladi va xatning oxirida: «Ammam menga bir xil gaplarni gapirdilar, shundan xabaringiz bormi?» — dedi. Konvertni yopishtirganidan keyin ko'ngli to'lmadi-yu, bir parcha qog'ozga: «Men hali yoshman-ku», deb yozdi-da, buklab-buklab konvertning chekkasidan tiqib yubordi.

Uch kunga qolmay Muattardan shamol-to'polon ko'tarilib uzundan-uzoq xat keldi. Muattar xiyla betgachopar qiz ekan, xatda Marg'ubani tuproqqa qorib tashlabdi: «Men erga tegadigan bo'lsam dallolning keragi yo'q», — debdi. Marg'uba o'zini yerga ko'tarib urdi, yuzini yuldi, buni «pandavaqi Anvarning eti bilan terisi orasiga kirib olgan» Muhayyodan ko'rdi.

Ertasiga Anvarni institut yoshlar tashkilotining kotibi Rahimjon chaqirtirdi va kecha ammasi «Muhayyoning das-tidan dod», deb kelganini aytdi. Marg'uba qaysi kuni ke-chasi Muhayyo to'g'risida Anvarga nimalar degan bo'lsa ortig'i bilan Rahimjonga to'kib solibdi va Anvarni «Muhayyo balosidan» qutqarib berishini yoshlar tashkilotidan talab qilibdi.

Rahimjon Muhayyo va uning otasini yaxshi bilar, Muhayyoning eri bilan ajrashgani va buning sababidan xabardor ekan, Marg'uba qalashtirib tashlagan gaplar boshdan-oyoq bo'hton ekanini aytib, taassuf bildirdi. Anvar bo'lgan voqeani to'liq aytib berdi. Rahimjon Anvarning kimga uylanishi to'g'risida otasi vasiyat qilganiga mutlaqo ishonmadi. «U kishi bunaqa odam emas edilar», — dedi. Marg'ubaning jag'ini tiyish haqida choralar ko'rish niyati borligini aytdi.

Anvar bu tuhmatlardan xuddi o'zi qutulganday xursandligidan yer-u ko'kka sig'madi, kotibning so'zlarini aytib Muhayyodan suyunchi olgani shoshildi; adresini olib yugurganicha ketdi va hovliqqanicha eshikni taraqlatib ochdi-yu, hovlining o'rtasiga borib qolganini o'zi ham bilmay qoldi. Muhayyoning onasi Muborakxonim tandirning oldida borib-kelib non yopayotgan ekan, Anvarni ko'rib hayron bo'lib qoldi. Anvar yosh boladay quvonib: «Men... men Anvarman! Yoshlar tashkiloti kotibi».

Muborakxonim harchand hovuridan tushgan bo'lsa ham, Anvarni ko'rib yana lovullab ketdi-da, qo'lidagi uchi tutab turgan kosovni baland ko'tarib: «Hu ammang boshingni yesin!» deb bir quvladi. Anvar kirgan eshigini topolmay, oshqovoq palagi bosib yotgan devordan oshib ketdi.

ONAIZOR

Muborakxonim shuncha gap-so'zdan keyin Anvarning hovliga bunchalik beibo bostirib/kirganiga o'zicha ma'no berdi-yu, Marg'ubaning dod-faryod qilgani, Muhayyoning turmushi nima uchun buzilganligi to'g'risida tarqagan mish-mishlarda jon bor, degan fikrga keldi-da, «Muhayyo nahot shu ahvolga, ota-onasining oppoq sochini oyoqosti qiladigan bir ahvolga tushgan bo'lsa?» deb yuragi orziqdi.

Yana bir tandir bo'ladigan non yopilmasdan qoldi. Muborakxonim xo'rliги keldi, yuzini changallab xo'p yig'ladi, keyin tutaqdi; Muhayyo nimadandir quvonib hakkalab-sakrab ko'chadan kirib kelganda esa uradigan, sochlarini yuladigan, o'zini g'ijimlab tashlaydigan bir vajohat bilan unga tomon otildi. Muhayyo onasining vajohatini ko'rib qo'rqib ketdi, og'zidan chiqayotgan so'zlarni eshitib, «Yana biron chaquv bo'lganga o'xshaydi», deb o'yladi-da, uni hozir jahldan tushirishga urinish behuda ekanini ko'rib cho'kka tushdi va «uring» degan ma'noda bosh egdi. Muborakxonim birdan to'xtadi, vujudi titrab qiziga o'qtalغان mushtini o'zining ko'kragiga, boshiga urib dod soldi:

— Xudoyo bo'yning uzilmasin, bolam! Bo'yning uzilmasin!

Garang bo'lib qolgan Muhayyo uning qo'llarini tutdi, suyak supaga o'tqazdi.

— Ayajon, o'zingizni bosing! Nima gap o'zi? Nima bo'ldi? Nima gunoh qildim?..

Muborakxonim uning uzatilgan qo'llariga shart-shurt urdi, ikki yelkasidan ushlab itarib tashladi. Muhayyo chalqancha yiqilayozdi, ikki qo'lga tayanib, yerga o'tirib qoldi, boshidan do'ppisi uchib ketdi. Muborakxonim yana urmoqchi bo'lib o'dag'ayladi.

— Gunohingni bilmaysanmi?!

Muhayyo ko'zlari javdirab onasiga qaradi.

— Bilaman, ayajon, bilaman, gunohim qiz bo'lib tug'ilganligim...

Xayriyat, shu chog' Hakimjon kelib qoldi-yu, Muborakxonim mojaroni unga bildirishni istamadi shekilli, boshi og'riyotganini bahona qilib yonboshladi. Muhayyo buni fahmlab darrov o'rnidan turdi, chopqillagancha uyga kirib, ko'krak burma ko'ylagini kiyib chiqdi, qolgan nonlarni yopib olgani tandirga o't qaladi. Hakimjon Muborakxonimning avzoyidan xafagarchilik bo'lganini payqab uni gapga soldi. Muborakxonim bo'lgan voqeani kasalday inqillab, zorlanib aytib berdi. Hakimjon miyig'ida kuldi-yu, issiq non botirib yegani Muhayyodan bir piyola sovuq suv so'radi. Muhayyo suv keltirib dasturxonga qo'yganida Muborakxonim unga otasi oldida nasihat qildi:

— Ersiz xotinning boshiga Buxorodagi yuvindi to'kiladi, jon qizim! Anvar xirsdai yigit bo'la turib hovlimizga shunday beibo, beandisha bostirib kirganini ko'rgan kishi nima deydi?

Muhayyo hayron bo'ldi:

— Anvar? Nimaga kelibdi?

Muborakxonim yana qizishdi:

— Sen bilsang kerak?!

— Nima dedi?

— Og'iz ochgani qo'ygan bo'lsam deydi-da! Kosovni olib bir quvdim!..

Muhayyo onasiga mung'ayib qaradi.

— Yetimchani-ya? Ko'ngli yarimta bir bechoradan ikki og'iz gap so'rasangiz nima qilard edi, ayajon?

Hakimjon dimog'ida kuldi.

— Undan gap so'ragandan ko'ra sening yuzingga qora chaplash osonroq-da!

Muborakxonim biroz xijolat bo'ldi.

— Men buning yuziga qora chaplaganim yo‘q, har qanaqa onaning ham ko‘ngliga keladi...

Muhayyo uning boshini, yelkasini siladi va yig‘lamsiradi:

— Ayajon, men sizdan gina qilayotganim yo‘q! O‘zingiz aytdingiz-ku: ersiz xotinning boshiga Buxorodagi yuvindi to‘kiladi... To‘g‘ri, xotin-xalajning soyasi yupqa bo‘ladi. Turmushim buzilganda faqat mening to‘g‘rimda mish-mish chiqdi-ku, Salimjon to‘g‘risida bir og‘iz ham gap bo‘lgani yo‘q! Xayriyatki mahalla-ko‘y meni yaxshi biladi, hech kim bilmaydigan, paranjidadagi xotin bo‘lsa nima bo‘lar edi?

· Muhayyo o‘pkasi to‘lib tandir boshiga qarab ketdi.

Muborakxonim birpas dami ichiga tushib ketdi-yu, Hakimjonga yopishdi.

— Siz shu narsaga beparvo bo‘layotibsiz, buning oxiri voy!..

Hakimjon bir burda issiq nonni sovuq suvga botirib og‘ziga solar ekan:

— Muhayyo bilan Anvar o‘rasida nima gap borligini bilmayman, — dedi. — Har nechuk Marg‘uba har vaj bilan bizni notinch qilish yo‘lini ko‘zlagani ko‘zlagan deb bilaman. Siz bilmaysiz, aytсам balki ishonmassiz... Vaqtida bu xotin o‘zining jinoyatini mening o‘limim bilan yopmoqchi bo‘lgan edi. Bo‘lmadi, men urushdan omon keldim; undan keyin «meni baxtsiz qilgan shu odam», demoqchi bo‘lib, boshini u eshikdan bu eshikka urdi-yu, kalavasining uchini yo‘qotib qo‘ydi: ikkovimizning nasibamiz qo‘shilgan ekan, xabaringiz yo‘q, oramizni buzish uchun sizning to‘g‘ringizda har xil gaplar uchirdi; yo‘q, tinch-totuv turmush qildik. Muhayyo tug‘ildi, o‘sdı... Muhayyoning turmushi buzilgandan keyin mahallada tarqalgan mish-mishlar urug‘ini Marg‘uba sepgan emas, deb o‘ylaysanmi? Endi qizimizni badnom qilmoqchi bo‘lyapti! Men uning erini bilaman, eri o‘sha bo‘lsa turmushini ham tasavvur qilish mumkin!

Muborakxonim bu gaplarga sukut qilib quloq soldi, pirovardida boshini ko‘tarib eriga yolvordi:

— Harqalay, Muhayyoni bu yo‘ldan qaytaring!

Hakimjon bo‘g‘ildi.

— Qaysi yo‘ldan? Muhayyo biron yo‘lga kiribdimi?

— Achchig‘ingiz chiqmasin... Anvar yosh, aqli ikki ko‘zida, biron kor-hol bo‘lsa umr bo‘yi qizimning boshi ta‘nadan chiqmaydi. Muhayyoga if tekkan!..

Hakimjon yana ham bo'g'ildi, lekin non yopayotgan Muhayyo eshitmasin uchun qattiq shivirladi:

— Bu nima deganingiz? Endi Muhayyo umr bo'yi baxtsiz bo'lishi, xotini o'lgan yo xotin qo'ygan odamni kutishi, o'zini uning oyog'i ostiga tashlashi kerakmi? «Muhayyoga it tekkan» emish! Salimjonning onasi ham o'z farzandiga shunday deb qararmikin?

— Yo'q, — dedi Muborakxonim, — erkakning yo'rig'i boshqa!

Hakimjon zaharxanda qildi:

— Undoq bo'lsa boshidan tushaylik: sakkizta xotin bitta erkakning cho'risi bo'lsin, farzand degani shifokorlarga emas, mozorlarga qatnasin... Yana aytaman, Muhayyo bilan Anvar orasida biron gap borligini bilmayman! Lekin qizimizni o'limdan qutqargan Murod Alining arvohi haqi uning yakka-yu yagona farzandi Anvarni bu oiladan sug'urib olish kerak! Bu to'g'rida qo'limdan kelganini ayamayman! Agar Muhayyo Anvarga ko'ngil qo'ysa boshimni osmonga yetkazgan bo'ladi.

Muhayyo yopgan nonini savatda keltirib dasturxonga to'kdi va yoyib qo'ydi, sovigan nonlarni savatga solib tokning so'risiga osdi.

Shu bilan boyagi mavzuda gap to'xtab qoldi.

Muborakxonim biroz insofga keldi: qizini mahalladan ham yaxshiroq bilgani holda uning to'g'risida ko'ngliga shunaqangi gaplarga yo'l bergani uchun xijolat bo'ldi, buning ustiga, Muhayyo aytmoqchi, ko'ngli yarimta bir yetimchaga qilgan muomalasidan ko'ngli g'ash bo'ldi, so'z o'rni kelishi bilanoq qilmishiga pushaymon ekanini so'z va yo ishora bilan bildirishini eslab qoldi. Ertasiga ertalab nonushta mahalida, Anvarga alahsib tandirdan bexabar qolganida, uning ko'zi biroz kuygan nonga tushdi-yu, beixtiyor:

— Anvarni ko'rib qolsang, ko'nglidan chiqar, qizim! — dedi.

— E; «ko'rib qolsang» nimasi! — dedi Hakimjon. — Anvarni qidirib topishi, nimaga kelganini bilishi kerak emasmi?

Hakimjon bu gapni shu qadar hayron bo'lib, shunday bir ohangda aytdiki, Muborakxonim so'z topolmay:

— Mayli, mayli, — dedi va «uni qayoqdan topadi, qayerda ko'rishadi», deb ham so'ramadi.

Muhayyo Anvarni qayerdan qidirishni bilmas edi: uyiga borib bo'lmaydi, fakultetda mashg'ulot yo'q. U o'ylab-o'ylab fakultet pochta taxtasida xat qoldirishdan boshqa iloj topolmadi-da, shu maqsad bilan ketayotganida nima xayolga borib Anvarning ko'chasidan yurdi: ko'chani ikkiga bo'lgan xiyo-bondan o'tganida muyulishdagi pivoxona oldidagi ariq bo'yida cho'qqayib o'tirgan Javlonni ko'rib qoldi. Javlon egnida sariq mayka, nosrang galife shim, tepakal qip-qizil boshini yaltiratib pivo ichib o'tirar edi. Muhayyo negadir Anvarni shu atrofdan qidirib u yoq-bu yoqqa ko'z tashlab o'tib borayotganida Javlon uni ko'rib qoldi. U qo'lidagi pivoning ko'pigini puflab tashladi-da, naridan-beri ichdi, og'zini bilagi bilan artib, oyog'idagi kattakon kalishini shaloplatganicha Muhayyo tomon yugurdi, kelib so'rashdi, qo'lini qo'yib yubormasdan qayta-qayta, uzr so'radi. Uning qip-qizil, yaltiroq boshini mayda ter bosgan, qisilgan ko'zlarining ikki burchi oq-sariq, o'zidan dimiqqan xom teri hidi kelar edi. Muhayyo uning qisilgan ko'zlari, anqib turgan hididan jirkanib, gapni/cho'zmaslik uchun nega uzr so'rayotganiga ham qiziqmadi. Anvarni so'radi. Javlon uning Anvarni yo'qlaganidan xursand bo'lgan-day bir harakat bilan «Anvar shu yerda! Uch sekund!»,— dedi-da, yana oyog'idagi kalishini shaloplatib lo'killaganicha borib, ariq bo'yidagi butaga ilib qo'ygan ustki katak ko'ylagini kiydi, Muhayyoni ta'zim bilan pivoxonaning orqasidagi qizil darvozaga boshladi. Muhayyo Anvarning shu yerda ekaniga suyunib, Javlonning ketidan ergashdi.

Ikkovi yoz bo'lishiga qaramay, balchiq hidi anqib turgan hovlida qalashib, sochilib yotgan yashiklar, yumalab yotgan bochkalarni oralab o'tib, oldi dasmolqovoq bilan to'silgan pachoq ayvonchaga kirishdi. Javlon ro'paradagi oynali eshikni ochdi, chetlab Muhayyoga yo'l berdi. Muhayyo ichkariga qadam qo'yishi bilan g'ira-shira hujraning dim—chirigan havoşidan ko'ngli ozib ketdi. Hujraga faqat eshik oynasidan yorug' tushar, derazasi yo'q edi. Javlon hujraning to'ridagi kattakon sandiqqa qop yozib Muhayyoni o'tirishga taklif qilarkan, «Uch sekund!» deb chiqib ketdi. Muhayyo ko'zi qorong'ilikka ko'nikkandan keyin u yoq-bu yoqqa qaradi.

Bu yer birov turadigan hujradan ko'ra ko'proq qaznoqqa o'xshar edi: bir chekkada tosh-tarozi, faner va tunuka quti, qutichalar: to'la-yarim qog'oz xaltalar, devorda arra, o'rog'liq sim...

Muhayyo yuragi hovliqib, yugurib tashqariga otildi va ayvonchadan chiqayotganida Javlonga yo'liqdi. Uning bir qo'lida gazetaga o'rog'liq bir nima, ikkinchi qo'lida bir shisha vino.

— Xo'sh? — dedi shoshib.

— Qani Anvarjon?

Javlon uning yo'lini to'sdi.

— Hozir keladi, dedim-ku! Uch sekund!

Muhayyo uning yonidan o'tmoqchi bo'ldi.

— Ko'chada kutaman.

Javlon yalindi:

— Birpas o'tiring! Hozir aytib kelaman! Odamning sazasini o'ldirmang...

Muhayyo uning ikkala qo'li bandligidan foydalanib zo'r bilan o'tib ketgan edi, Javlon qo'lidagi gazetaga o'rog'liq narsani tashlab, uning bilagidan ushladi.

— Sizga gapim bor. UZR so'ragani sizni qidirib topolmay yurgan edim. Marg'uba sizga beadabchilik qilibdi, o'lasiz qilib urdim. Bu xususda sizdan hali qarzdor ekanimni bildirishim kerak! Birpas o'tiring!— dedi va bir tomonga qarab qichqirdi:— Anvarjon!

— Kerakmas, kirmayman! — dedi Muhayyo va jo'namoqchi bo'lgan edi, Javlon nima balo qildi-yu uning bir poy tufisini yechib oldi.

— Siz shundoq kiring, men Anvarni olib kelaman!

Muhayyo tufisiga qo'l uzatdi.

— Rahmat, ovora bo'lmay qo'ya qoling! Ishingizdan qolmang...

Javlon tirjaydi:

— Men ishni ko'p qilganman, davlatga mehnatim singgan, endi dam olishim kerak! Haqqim bor!..

Javlon Muhayyo to'g'risida Marg'ubaning aytgan so'zlaridan, qo'ni-qo'shnilariga shaqillashidan «Muhayyo erkak kishini qo'lini ushlasa yubkasi tushib ketadi», degan xulosaga kelgan edi. Muhayyo uning beiboligini ko'rib qo'rqib ketdi.

— Qoching, hozir dod deyman!

Javlon shivirladi:

— Anvar yosh bola-ku, qadringizga yetadigan odam bilan gaplashsangiz-chi! Bitta-ikkita ko'ylak olib berish qo'lidan keladigan odam bilan gaplashing!..

Muhayyo qip-qizarib ketdi va ikkala yuzini ushladi.

— Voy!.. Onangizga ko'ylakni birovlar olib berarmidi? Nega hamma xotinga bir ko'z bilan qaraysiz!..

Javlon tirjayib bo'ynini qashladi.

— Go'ristonda ham sizni shu ko'ylakda ko'rgan edim, boshqa ko'ylagingiz yo'qmikan debman...

— Go'ristonda ko'rganingizda boshqa ko'ylakda edim, — dedi Muhayyo tufllisiga qo'l uzatib, — men boshingizning sirti shunaqa silliq, pashsha qo'nsa toyilib tushadi desam, ichi ham shunaqa, hech narsa turmaydiganga o'xshaydi!

Javlon boshdan gapirgan kishini jinidan battar yomon ko'rar edi, qizarib ketdi, dam o'tmay g'azabi keldi.

— Men sizga nima dedim, nihoyati, ko'ylak olib beray debman! Muncha sassiq xotin ekansiz! Eringiz shuning uchun haydab yuborgan ekan-da! — dedi va bunga ham qanoat qilmay uni masxara qildi. — Shunaqa deng, boshing kal, senga tegmayman deng?!

Muhayyo ham kalaka ohangida dedi:

— Tegsam olarmidingiz?

— Olar edim! — dedi Javlon va yana nimadir demoqchi bo'lgan edi, Muhayyo so'zini bo'ldi:

— Ko'k pashsha o'likka qo'nguchi edi, men tirikman-ku!

Javlon tuflini qulochkash qilib uloqtirdi.

— Olsam ham Afg'onistonga olib borib xotin qilar edim, bilasanmi, har kuni bittadan qovurg'angni sindirib, sug'urib tashlar edim!

Muhayyo tufllisini kiygani hakkalab borar ekan, to'xtab orqasiga qarab kuldi:

— Afg'onistonda ko'rishgunimizcha xayr! — dedi va tufllisini kiyib yugurganicha chiqib ketdi.

YOSUMAN

Muhayyo Anvarning fakultetiga bordi, pochta taxtasida unga xat qoldirdi-da, Javlonning bezoriligini aytib ko'nglini

bo'shatish uchun hovliga oshiqdi, biroq onasining xushhol chehrasini ko'rib kayfini buzgisi kelmadi, indamay qo'ya qoldi. Muborakxonim qilmishidan hamon xijolat bo'lib, undan gap so'ragani ham botinolmadi, o'zi indamaganidan keyin «Ko'rishmagan bo'lsa kerak», deb qo'ya qoldi.

Anvar Muhayyoning xatini oldi, yakshanba kuni ertalab choydan keyin galstugini siqib bog'lab chiqib ketayotgan edi, Marg'uba birdan «Qayoqqa?» deb qoldi. Anvar garang bo'lib biron vaj aytgani so'z topolmay iziga qaytdi, birpasdan keyin o'z bo'lmasining derazasidan tushib ketdi.

Muhayyo shaharning narigi chekkasidagi «Rohat bog'-chasi»ning kiraverishida kutib turar edi. Anvarni uzoqdan ko'rib qiyshayganicha unga qarshi yurdi. Anvar yosh boladay irg'ishlab-irg'ishlab chopdi, yetib kelguncha sabri chidamay kotib Rahimjonning gapini, va'dasini yo'l-yo'lakay aytdi, yetib kelganida Muhayyoni quchoqlab olayozdi. Muhayyo o'zini tortgan edi, kichkina ariqchadan o'tkazib qo'yish bahonasi bilan tirsagidan ushladi, ariqdan o'tilgandan keyin ham qo'yib yubormadi. Muhayyo birov ko'rib qolishidan hadiksirab atrofga ko'z qirini tashladi, lekin qo'lini tortib olmadi.

Anvar yoshlar tashkilotida bo'lgan gapni kechgacha gapirib ham tugatolmasman, deb o'ylagan edi, biroq butun tafsiloti bilan gapirganida ham bir necha daqiqadan oshmadi. Muborakxonimning muomalasi to'g'risida esa gapirishni lozim ko'rmadi. Muhayyo bu haqda uzr so'ramoqchi bo'lib gap boshlagan edi, Anvar tiqilib, qornini ushlab, qotib-qotib kuldi. Uning uchun bu hodisa, aftidan, yosh bolaning shaftoli o'g'irlikka tushib quvg'in yeganiday bir gap edi. Shunday bo'lsa ham Muhayyo onasining o'z qilmishidan xijolatda ekanini aytdi. Anvar bunga javoban negadir «rahmat» dedi. Shu bilan bu gap ham tamom bo'ldi. Muhayyo Javlon haqidagi gapni og'ziga olgani jirkandi. Uning Anvarga tikilib turgan ko'zlarida: «Bu qabih manzarani men ko'rdim, senga eshitishni ham ravo ko'rmayman», degan bir ma'no yotar edi. Muhayyo to'xtadi. Anvar uning to'xtashini «endi uy-uylikka» deb tushundi-da, shoshib, «Yana birpas yuraylik, aytadigan gapim ko'p edi, esimdan chiqib qoldi», — dedi.

Muhayyo rad javobini bermiqchi edi, uning javdirab turgan ko'zlariga qarab og'zi bormadi-da, shivirlab nolidi:

— Yana birov ko‘rib qoladi, yana baloga qolamiz.

Anvar xavotir olib atrofga ko‘z tashlasa ham sipohgar-chilikni qo‘ldan bermadi:

— Birov emas, hozir ammamning o‘zi ko‘rib qolsa ham pisand emas! — dedi, keyin xunob bo‘ldi: — Nima uchun men Muattarni olishim kerak? Men Javlonning o‘gay qizi Muattarni olishim kerak emish! Ota-onamning vasiyati shu emish! Holbuki, onam qazo qilganlarida Muattar bog‘cha yoshida edi. Dadamning ko‘nglida shundoq gap bo‘lsa loaqal ishora qilar edilar!

Muhayyo bu haqda hech narsa demadi. Ikkovi parkning xilvat xiyobonlarini uzoq keizishdi. Muhayyo Anvarning yana Muattar to‘g‘risida gapirishini, unga o‘zining ko‘nglini yana ham aniqroq aytishini istadi shekilli, maslahat tarzida dedi:

— Ota-onangiz vasiyat qilmagan taqdirda ham ammingiz sizga yomonlikni ravo ko‘rmasa kerak-ku, nega o‘sha qizni olmaysiz!

Anvar bu gapni undan kutmagani uchun tajang bo‘lib chakkasini qashidi.

— Chunki yaxshi ko‘rmayman! Chunki ko‘nglimning ko‘chasidan ham o‘tgan emas! Chunki men uni bilmayman! U ham menga tegmoqchi emas!

Bitta-bitta qadam tashlab biroz jim yurishgandan keyin Muhayyo so‘z mavzuyini o‘zgartirish uchun dedi:

— Qavm-qarindoshlaringiz, yor-do‘stlaringiz sizni yo‘qlamay qo‘yishdimi?

Anvar xo‘rsindi.

— Mening yoshimda menga o‘xshab erka o‘sgan bola yor-do‘st emas, tengqurlaridan o‘rtoq orttirar ekan, xolos. O‘rtoq faqat o‘ynagani yaxshi!

— Yo‘q, Anvarjon, qars ikki qo‘ldan chiqadi. Erka o‘sganman deyapsiz, ehtimol o‘rtoqlaringizga siz ham faqat o‘rtoq bo‘lgandirsiz. Ota-onasi erka o‘stirgan bola ko‘pincha xudbin bo‘ladi... Qavm-qarindoshlaringiz ham yo‘qlashmaydimi?

Anvar anchadan keyin javob berdi:

— Yo‘qlab turishadi, yig‘ilish kerak bo‘lganda yig‘ilishadi, yig‘lash kerak bo‘lganda yig‘lashadi, menga taskin-tasalli berishadi. Bilasizmi, bir-biriga o‘xshagan, bir-biridan sovuq quyma gaplarni eshitgani yuragim bezillaydi. Bironta odam-

ning qalb so'zini, bironta odamning issiq nafasini sezmayman! Bunaqa yetimlik, bunaqa kimsasizlikni hech kimning boshiga solmasin! Marg'uba ammam qiziq, menga tasalli bergan bo'lib: «Hammaning ham ota-onasi o'ladi», deydi! Uning eri Javlon amakim undan ham oshiradi: «Ich shu alamlarga!» deb menga nuqul vino tutadi!.. Gamlet aytmoqchi, yo rabbim, odam odamga bunchalik muhtoj bo'lar ekan-kul..

Anvar yana kimsasizligidan, nazarida oralaridan mehr-oqibat ko'tarilib borayotganidan nolidi, yana ammasining Muattar to'g'risidagi gaplaridan xunob bo'ldi. Muhayyo gap aylanib: «Afsuski erga tegib chiqqani ekansan, yo'qsa seni olar edim», degan mazmunga yaqinlashuvidan qo'rqib, endi ketaylik, demoqchi bo'lib to'xtadi, lekin uni tashlab ketgani ko'ngli bo'lmadi-yu, kinoga taklif qildi.

Kino bu yerdan yuz qadamcha narida bo'lib, kunduzgi seans yaqin orada boshlanishidan radio xabar berib turar edi. Anvar bilek oldi, eshik oldida chetlanib Muhayyoga yo'l berdi. Shu choq shang'illagan bir tovush chiqdi-yu, Muhayyo munkib ketdi. Anvar shundoq qarasa, yonida tirik murdaday bo'lib, hansirab Marg'uba turibdi, u shovqin solib yana Muhayyoga hamla qildi. Anvar uni orqa yoqasidan ushlab uloqtirib tashladi-da, Muhayyoni quchog'iga olib chetga olib chiqdi. Marg'uba nuqul: «Bu olqindi qiz olmagan yigitning boshini aylantirib yuribdi!» deb dodlar, yulgani goh Muhayyoga hamla qilar edi, goh Anvarga. Odam yig'ildi, xonatlas ko'ylak kiygan semiz bir xotin lapanglaganicha Muhayyoga yaqin borib: «O'l, bu kuningdan! Senga o'xshaganlarning qorasi yuqib, o'qigan qizlarning hammasi haromga o'xshab qoldi!» — dedi. Boshqa bir ayol shovqin solib, uni itarib tashladi. Semiz xotin yiqilib, oyoqlari ko'tarilib ketdi. G'ovur kuchaydi.

Militsiya serjanti keldi. Marg'uba halloslaganicha uning oldiga bordi va bu yerda sodir bo'lgan zo'r jinoyatdan jabr ko'rgan kimsaday arz boshladi, jabr ko'rgan Anvarni yoqlagan bo'lib, Muhayyoning sha'niga xotin kishining og'zidan chiqishi mumkin bo'lmagan gaplarni aytdi. Muhayyo yuzini ikki qo'li bilan changallab yig'lar, ingrar, to'lg'anar edi. Anvar uni bag'riga bosib jonini berguday bo'lar edi, nihoyat, bor tovushi bilan qichqirdi:

— O'rtog' serjant! — Birdan g'ovur bosildi. — Yolg'on! Bu yosuman Muhayyoga tuhmat qilayotibdi! Muhayyo mening xotinim! — dedi.

Hamma jimjit bo'lib qoldi. Marg'uba yuzini timdalab, og'zini katta ochganicha oyoq uzra turib hushidan ketdi. Serjant xaloyiqni tarqatdi.

— Qani, o'rtog'lar, kinodan qolmanglar, — dedi, keyin Marg'ubaga chest berdi. — Siz ham jo'nang! Bular-ku er-xotin ekan, siz nima qilib yuribsiz orada yosuman bo'lib?

Marg'uba boshidan tushib ketgan ko'k ro'molini yopindi, sekin burildi, narida, xiyobonda bir-biriga suyanishib, bitta-bitta qadam tashlab ketayotgan Anvar bilan Muhayyoga bir qaradi-da, hozir borib ularni bir nima qiladiganday, shoshib jo'nab qoldi.

Muhayyo birozdan keyin o'ziga keldi, ko'z yoshidan ivib ketgan ro'molchasi bilan titrayotgan qo'llarining kaftini ishqar ekan, Anvarga mung'ayib qarardi.

— Anvarjon aka, nega unaqa dedingiz?... Nega xotinim dedingiz! Lekin bu bilan meni shuncha odamning oldida ammingizning oyog'i ostidan tortib oldingiz, boshingizga ko'tardingiz! Rahmat! Endi uyga qanaqa borasiz?

Anvar ko'kragini ko'tarib mushtini tugdi.

— Boraveraman! Ammam bir nima desin-chi, haydayman! Uyimizdan haydab yuboraman! — dedi, lekin Muhayyoni uyiga pastqam ko'chalardan, chakalakzordan o'tadigan so'qmoqdan kuzatib qo'ydi.

Ikkovi chakalakzorning chiqaverishida to'xtadi. Muhayyo xayrlashgani qo'l berdi. Anvar uning qo'lini mahkam ushlab sekin o'ziga tortdi. Muhayyo besaranjom bo'lib:

— I-i-i, xafa bo'laman!... — dedi. — Men sizning bunaqa qilishingizni bilsam chaqirmas edim, kelmas' edim...

Anvar uning qo'lini darrov qo'yib yubordi.

— Kechirasiz... Men betingizdan bitta o'pmoqchi edim, to'g'rilikcha... Qo'lingizdan o'pishim ham mumkin! Mumkinmi?

Muhayyo bu sodda — beg'ubor, ich-tashi bir bolaga havas bilan qaradi, agar uyalmasa hozir o'pgani bir emas, ikki yuzini tutar, balki o'zi ham o'par edi. Uning jilmayib turganini ko'rib Anvar qo'lini sekin oldi, xavotirlik bilan labiga tegizdi, keyin qayta-qayta o'pdi, yuziga surkamoqchi bo'ldi. Muhayyo

aqlimga sig'maydigan ish bo'lib chiqdi. Burungi zamonda bitta odam, mening bilishimcha, juda nari borsa uch yarim pud paxta terar edi, hozir yigirma besh pudga yetkazib terar emish. Mana, siz bitta o'zingiz o'ttiz ikkita mashinaga qarar emishsiz...

Murod miyig'ida kulib, Tojixonga qaradi...

— Tojixon, siz ayting, nima uchun hozirgi odamlar Hoji boboning aqlariga sig'maydigan ishlarni qilishadi? Ayting, siz ham staxanovchi-ku.

Tojixon javobga lab ochganida eshik taqilladi-yu, turib ketdi. Javobni Murodjon o'zi berdi:

— Staxanovchilikning hikmati shundaki, Hoji bobo... o'zimizda bir maqol bor-ku: «Birovning ishiga saratonda qo'l sovqotadi». Staxanovchilikning hikmati hammadan bu-run shundaqa, men boshqaradigan o'ttiz ikkita mashina ham, bu mashinalar bilan qilinadigan ish ham birovniki emas. Bu — bir...

Eshikni taqillatgan O'lmas ekan, yo'lakda onasiga nima to'g'ridadir quvona-quvona so'zlayotgan tovushi eshitildi. U shu quvonchini otasiga ham aytish uchun bo'lsa kerak, shoshilib kirgan edi, ne ko'zi bilan ko'rsinki, hali avtobusda «tarbiyasizlik» qilgan kishi o'tiribdi! O'lmas ixtiyorsiz qulo-g'ini ushlab, sekin yotoqqa tomon buriilgan edi, Murod to'xtatdi:

— Xo'sh, o'rtoq komandir, qanaqa kino ko'rdingiz?

Bolani tanib, Hojining esi chiqib ketdi. «Obbo haro-mi, — dedi ichida, — hozir arz qiladi. Agar arz qilsa, cho'n-tagimga qo'l soldi deyman!»

— O'rtoq komandir tankist bo'lar emishlar, — dedi Tojixon kulib. — Uchuvchi bo'lishdan aynibdilar. O'lmas, mehmon bilan so'rashmaysanmi?

O'lmas so'rashgani qo'l uzatdi. Hoji uning qo'lini olar ekan, o'rnidan turdi:

— Endi men ketay, bemahalga qolmay, — dedi.

U bolaning shikoyat qilishidan va buning natijasida o'n-g'aysiz ahvolda qolishidan qo'rqmasa ham bo'lar edi, chunki O'lmas hech shikoyat qilib o'rgangan bola emas. Orziqul uni pastgacha kuzatib xayrlashdi. Hoji ko'chaniing u yuziga o'tib bitta-bitta qadam tashlab borar ekan, o'ylar edi: «Mashina

ham, bu mashinalar bilan qilinadigan ish ham o'zingniki... tankist... tank ham o'zingniki! Yillar, yillar o'tdi! O'tgan bu yillar dunyoni ostin-ustun qildi!..»

1939-yil

SEP

Sherali bilan Shahriniso bir-birini yaxshi ko'rar edi. Lekin ikkovi ham ochiqchasiga bir nima deyolgan emas. Bir nima deyish qayoqda, daladami, qishloqdami, bir-birini ko'rib qolsa, xuddi birov «o'hu!» deyayotganday chuldirab qolar edi.

Oshiqlikni berkitib bo'lar emishmi. Bularning dardini, baribir hamma bilar edi. Sherali askarlikka ketayotganida kuzatgani chiqqanlar shuning uchun oradagi keraksiz pardani ko'tara qolishdi.

Shahrinisoning o'rtoqlari chetga tortib:

— Noz qilmay o'l. Gaplashsang-chi, — deyishdi.

Yigitlar Sheralini turtkilashdi:

— Kim aytadi seni yigirmaga kirgan yigit deb, issiq-issiq o'pmaysanmi...

Kuzatgani chiqqanlar o'zlarini go'llikka solib turishdi. Ikkovi birin-ketin bekatning orqasiga o'tib ketdi.

Sherali daromad qilgani gap topolmay, Shahrinisoning qo'lini ushladi.

— Mana endi biz ketayotibmiz, siz qolayotibsiz...

— Oy borib, omon keling...

— Sizga bir nima demoqchi edim.

— Ayting.

Sherali ikki-uch og'iz rosladi-yu, inday olmadi.

Shahriniso kulib yubordi.

— Esingizga solaymi? «Yaxshi ko'raman», demoqchi emasmikinsiz?

Sherali qip-qizarib, bir ko'zi kichrayib ketdi. Lekin xiyla dadil bo'lib, uning bilagidan ushladi.

— Siz-chi? Menga qarang. Bir qarang. Siz ham yaxshi ko'rasizmi?

Shahriniso Sheralining bilagini chimchilab:

— Boring, — dedi va do'ppisini ko'ziga tushirdi.

Uning bu harakati Sheralining savoliga eng yaxshi javob edi. Biroq Sherali bunga qanoat qilmas, ro'yirost «men ham sizni yaxshi ko'raman», deyishini xohlar edi. Shuning uchun gapni aylantirdi.

— Bizning-ku suratimiz sizga kerakmasdir, lekin siz suratini-gizni bersangiz bo'lar edi. Yo arzimaymizmi? Mumkinmi sochingizdan bir tolasini olsam? Yodgorlikka...

— Yodgorlik berganman-ku.

— Nima beribsiz?

Shahriniso arazlab burildi.

— Hali ham bilmas ekansiz-da!

— Bilmayman. Non ursin agar, bilmayman! Kechirasiz...

— Bilmasangiz bilib oling: ko'nglimni berganman!

Shahriniso qiziq ustida shunday deyishga dedi-yu, keyin uyaldi; chopqillaganicha panjaraaning orqasiga o'tib ketdi. Bu yaxshi bo'ldi, chunki Sherali uning so'ziga javoban nima deyishini, nima qilishini bilmas, nima desa va nima qilsa nazarida soxta chiqayotganday ko'rinar edi. Uning so'zini bosib tushadigan zo'r gapni xayrlashganda topib aytish umidi bilan o'ziga tasalli bergan edi, bu ham bo'lmadi. Xayrlashganda Sherali shunday bir ahvolda ediki, kuzatgani chiqqanlardan kimdir «bola bechorani muhabbat elitibdi-ku», deb qo'ydi.

Oradan yaqin ikki oy o'tib, Sheralidan xat keldi:

«Oy yuzli, shirin so'zli Shahrinisoxonga. O'zimni sog'-salomatligimni bildirishlik barobarinda siz go'zal yorimning ham o'ynab-kulib yurishingizni tabiatning eng nozik joylaridan tilab qolaman.

Meni so'rasangiz, hozir harbiy lagerdaman... «Mashqda qiynalsang, urushda qiynalmaysan» degan shiorni ortig'i bilan bajarmoqdaman, pulemyotga ishqiboz bo'lib qoldim. Shuni havas bilan o'rganmoqdaman. Yana shuni bildimki, Shahriniso-xon, agar ishlar rejali, kishi intizomli bo'lsa, bitta odamning qo'lidan juda-juda ko'p ish kelar ekan. Shu tartib-intizomning to'rtidan biri zvenomizda bo'lsa, har tup g'o'-zadan bahuzur bir kiyimlik paxta olishimiz mumkin ekan, deb qo'ydim. Omonlik bo'lsa qaytib borsam, butun tuman qoyil qoladigan ish qilaman...

Sizni sog'indim. Jon Shahrixon, bir marta tushimga kiring. Endi qandoq qilay, ishqilib menga bergan so'zingiz chin bo'lsa — bas. O'zingiz bilasiz, sizni qanchalik yaxshi ko'rishligimni yuz foiz yozaman desam, bir gektar qog'oz ham yetmaydi.

Xatingizga intizor bo'lib *Sherali*».

Shahriniso yozgan javobida qancha bayt-u g'azallardan keyin shunday dedi:

«... Tumanni qoyil qoldiradigan ishni shu yerga kelib qiladigan bo'lsangiz, pulemyotni jo'xori qo'rigani o'rganayotgan ekansiz-da. Men shunaqa ishni urushda qilasiz degan umidda edim. Unday bo'lsa shart qo'yaman: menga mahr berasiz, mening mahrim — yuz nemisning boshi. Meni qanchalik yaxshi ko'rishingizni bildirmoqchi bo'lsangiz bir gektar emas, to'rt enli qog'oz yetadi...»

Sherali shu shartga unab xat qaytardi...

«...Yuz nemisning boshi sizniki. Yo dong'im chiqadi, yo changim chiqadi. Endi mumkinmi biz ham bir nima desak: mahr so'ragan qiz sepi bilan keladi, sizning sepingiz nima bo'ladi? Tuman qoyil qoladigan ishni men borguncha qilish qo'lingizdan keladimi?

Sizning sepingiz shu bo'ladi».

Shahriniso nima javob berganligi kuzda ma'lum bo'ladi.

1944-yil

MUNDARIJA

Qissa

Muhabbat	3
----------------	---

Hikoyalar

Anor	72
O'g'ri	76
Bemor	80
O'jar	81
Mayiz yemagan xotin	86
Asror bobo	92
Kampiqlar sim qoqdi	104
To'yda aza	109
Ming bir jon	113
Nurli cho'qqilar	119
Mahalla	130
So'ngan vulqon	135
Dunli odamlar	139
Ig'vogar	147
Boshsiz odam	152
Maston	155
Tomoshabog'	163
Mirzo	164
Ikki yorti — bir butun	168
Bashorat	170
San'atkor	176
Adabiyot muallimi	178
Qayg'ular	181
Jonfig'on	182
To'y	186
Yillar	190
Sep	195

Adabiy-badiiy nashr

Abdulla Qahhor

ANOR

Qissa va hikoyalar

Muharrir Sanjar Tursunov

Badiiy muharrir Izzat Yo'ldoshev

Musahhih Dono To'ychiyeva

Kompyuterda sahifalovchi Umida Valijonova

Nashriyot litsenziyasi AI № 290, 04.11.2016.
2022-yil 15-sentabrda bosishga ruxsat etildi.
Bichimi 84x108 $\frac{1}{16}$, Tayins garniturası, Ofset bosma.
10,50 shartli bosma toboq, 11,0 nashr toboqi. Adadi
3000 nusxa, 83 raqamli buyurtma.
Bahosi shartnoma asosida.

Gʻafur Gʻulom nomidagi nashriyot-matbaa ijodiy uyida chop etildi.
100128, Toshkent, Labzak koʻchasi, 86.

Tel: (371) 241-25-24, 241-83-29
Fax: (371) 241-82-69

www.gglit.uz info@gglit.uz

Abdulla Qahhor
ANOR

Olamda uning suyangani
eri, birdan bir orzusi — anor
edi, birdaniga har ikkisi ham
yo'qqa chiqdi.

Xotin uyga kirib ketdi.
Anchadan keyin darchadan
xira shu'la tushdi.

16+

G'AFUR G'ULOM
o'zmidagi nashriyot-matbaa
tjodiy xoti

ISBN 978-9943-5420-7-5

9 789943 542075